

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Hristos a înviat!

Duminica Tomei s-ar cuveni să se numească a tuturor apostolilor bântuiți de necredință...

Nu încapе аșадar dubiu că n-au crezut toți, nu doar Toma. N-au crezut pentru că nici nu era de crezut! Într-atâta trebuie să le fi apărut răstignirea, moartea și înfrângerea lui Iisus drept definitive și ireversibile. Făgăduințele învățătorului lor: vorbe frumoase, iluzii spulberate, amăgeli ale cugetului!

Ne-am obișnuit să vorbim despre Toma necredinciosul și despre duminica lui Toma, adică a lui *Toma cel necredincios*.

Pentru că ne sună în minte și-n urechi versetele mult citite și deseori citate din Evanghelia Sfântului Ioan, cap. 20, 24-29. Acolo ni se vorbește de Toma care a spus celorlalți ucenici că nu crede că Domnul a înviat până ce nu va fi văzut în mâinile Lui semnul cuielor și nu-și va fi pus mâna în coasta Lui. Același text ne informează că după opt zile, ucenicii aflându-se toți la-

olaltă, Iisus a venit, ușile fiind încuiate, a stat în mijlocul lor și a grăit lui Toma: adu degetul încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și, nu fi necredincios, ci credincios. Drept care Toma răspunde, covârșit: Domnul meu și Dumnezeu meu!

Dar, dacă nu pregețăm a cerceta și celelalte Evanghелиi, constatăm că nu numai Toma a fost necredincios; necredincioși au fost toți apostolii, așa încât duminica Tomei (subînțeles necredinciosul) s-ar cuveni să se numească a tuturor apostoli-

lor bântuiți de necredință.

În adevăr, referatul Sfântului Marcu ne-o arată pe Maria Magdalena mergând să-i vestească pe apostoli că L-a văzut pe Domnul viu și pe aceștia nedându-i crezare. Mergând alți doi care-L văzuseră în drum spre o țarină, Iisus li se arată și-i ceartă pentru necredința și împietrirea lor. [...]

Nu încapе аșадar dubiu că n-au crezut toți, nu doar Toma. N-au crezut pentru că nici nu era de crezut! Într-atâta trebuie să le fi apărut răstignirea, moartea și înfrângerea lui Iisus drept definitive și ireversibile. Făgăduințele învățătorului lor: vorbe frumoase, iluzii spulberate, amăgeli ale cugetului!

(Monahul Nicolae Delarohia, *Dăruind vei dobândi*, Editura Dacia, 1997, pp. 98-99)

Cinstirea Maicii Domnului

Dintre toți sfinții, pe care trebuie să-i cinstiți, să cinstiți mai tare pe Maica Domnului! Auziți cum laudă Biserica pe Maica Domnului? *Scaun de Heruvimi, Fecioară*. Ai auzit axionul Marelui Vasile? Ați auzit "câ pântecel tău mai desfătat decât cerul a lucrat!" Comoară și vistieria tuturor darurilor Duhului Sfânt a fost Maica Domnului!

Prin Maica Domnului, Dumnezeu S-a pogorât până la noi și firea noastră s-a ridicat până de-a dreapta mării întru cele înalte, până de-a dreapta lui Dumnezeu-Tatăl. Firea cu care este îmbrăcat Hristos astăzi, adică firea omenească fără de păcat, a luat-o din preacuratele sânziuri ale Maicii Domnului.

Iată, ea este scara lui Iacov pe care, ai văzut, se pogorau și se suiau îngerii lui Dumnezeu, pe care a văzut-o Iacov când dormea, când mergea spre Laban Sirianul. Ca Dumnezeu S-a pogorât pe această scară prin întrupare până la noi, S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din preacuratele sânziuri ale Fecioarei Maria și a ridicat firea noastră până de-a dreapta mării întru cele înalte, de unde era căzută toată firea lui Adam în fundul iadului, cu toți patriarhii și proorocii.

Să aveți mare evlavie, fraților, la Fecioara Maria și fericită este casa și familia aceea care are în casă icoana Maicii Domnului și în fiecare dimineață îi citește Acatistul și cinstitul ei Paraclis și toți știu rugăciuni către Maica Domnului.

Mult pot și sfinții lui Dumnezeu, dar niciunul cât Maica Domnului. Dacă nu era Maica Dom-

nului în ceruri, între Sfânta Treime și noi, lumea asta se pierdea de mult. Ea pururea stă în genunchi și se roagă Preasfintei Treimi.

Ea este a patra față duhovnicească din ceruri. Întâi este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, adică Sfânta Treime, apoi a patra este Maica Domnului.

Auziți cum cântă Biserica: *Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii...* Ați auzit? De ce? Ea a purtat în pântecel ei pe cel ce a zidit serafimii și heruvimii din neființă. Ea n-a purtat un sfânt în pântecel ei; ci pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel ce a făcut heruvimii și serafimii numai cu gândirea, pe care L-a purtat în pântecel ei. Și ea n-are împărțire de Dumnezeu cu participare, cum au heruvimii sau serafimii sau preafericitele tronuri.

Dumnezeu se odihnește pe tronuri cu darul, nu cu ființa. Iar în preacuratele sânziuri, adică în pântecel Maicii Domnului și în brațele ei preasfinte, Dumnezeu nu se odihnește cu darul, ci cu ființa. Toată dumnezeirea S-a unit cu toată omenirea din preacuratele sânziuri ale Maicii Domnului!

Pentru că Cel ce era în brațele ei nu era numai om, era Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit. De aceea Biserica înțelege că "pântecel tău s-a făcut mai desfătat decât toate cerurile". Dumnezeu nu încapă în toate cerurile, că nu-L cuprinde nicio ființă, dar a încăput în pântecel Preacuratei Fecioare.

Știți voi cine-i Maica Domnului? Ea este Împărăteasa Heruvimilor, împărăteasa a toată făptura; cămara întrupării lui Dumnezeu Cuvântul! Ușa Luminei, că lumina cea neapropiată, gânditoare prin ea a venit în lume. Ușa vieții, că Viața Hristos prin ea a intrat! Poarta cea încuiată prin care n-a trecut nimeni decât Domnul, cum spune Proorocul Iezechiel (cap. 44, 2). Scară către cer, pod către cer; porumbița care a încetat pierderea sau potopul păcatelor, precum porumbița lui Noe a adevărit încetarea potopului. Cădelniță dumnezeiască, că a primit focul dumnezeirii și Biserica a Preasfântului Duh.

Cine este Maica Domnului? Este Mireasa Tatălui, Maica Cuvântului, și Biserica Duhului Sfânt.

Știți voi cine-i Maica Domnului? Când auzi un blestemat de sectar că nu crede în Maica Domnului, fugi, că acesta este fiu al iadului. Vor vedea în ziua judecării ceea ce spune la Psalmul 44: "De față a stătut împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită și prea înfrumusețată." (vers. 11)

Maica lui Dumnezeu, Împărăteasa cerului și a pământului, câta milă are de cei care au crezut în ea și au lăudat-o, și câta urgie are să vină peste cei care n-au crezut în ea!

Ce vor face sectele care nu cred în Maica Domnului și popoarele care n-o cinstesc? Când ea stă de-a dreapta mării, stă de-a dreapta Sfintei Treimi! Și câte miliarde de suflete care au credință și nădejde în Maica Domnului vor trece ușor vămile văzduhului și din moarte la viață, pentru că au cinstit-o pe Maica Domnului. Deci, vă rog să nu lipsească

din casă Acatistul Maicii Domnului, Paraclisul și alte rugăciuni către Maica Domnului! Și la icoana ei să ardă candela permanent.

Când vezi icoana Maicii Domnului cu Pruncul Hristos în brațe, tu știi ce vezi acolo? Cerul și pământul! Cerul este Hristos, Cel mai presus de ceruri; Ziditorul cerului și al pământului; și Maica Domnului reprezintă pământul, adică toate popoarele de pe fața pământului, că ea este din neamul nostru. Este din seminție împărătească și arhierescă.

Brațele Maicii Domnului sunt mult mai puternice decât umerii heruvimilor și ale preafericitelor tronuri. Deci pe cine ține Fecioara Maria în brațe? Voi știți pe cine ține? Pe Cel ce a făcut cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute.

Știți voi cine este Maica Domnului și câta cinstă, câta putere și câta milă are? Este mama noastră, că are milă și de săraci și de văduve și de creștini. Pururea se roagă Mântuitorului Hristos pentru noi toți.

De când i-a spus arhanghelul puterilor cerești, Gavriil, care venise în Nazaret la ea cu crin, cine este Cel Care se va naște, zicându-i: *Bucură-te ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine* (Luca 1, 28), ea fiind fecioara, neștiind de bărbat, l-a întrebat pe arhanghel: *Cum va fi aceasta să nasc, că eu nu știu de bărbat?* Și i-a spus chipul zămislii, că prin auz va fi. Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. Pentru aceasta și Sfântul care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema (Luca 34, 35).

Ea s-a umplut de toate darurile Duhului Sfânt devenind cămară. Dacă un om credincios înțelege tainele mari dumnezeiești, dat atât mai mult Maica Domnului. Ea și-a dat seama că este cămara lui Dumnezeu-Cuvântul. Și gândiți-vă, când Îl purta în brațe pe Hristos și-L alăpta, să sugă laptele de la ea: "Pe cine mamă învrednicit eu să nasc și să port în brațe?" De aceea ea s-a numit "roabă" (Luca 1, 38).

Iată, cât har avea Maica Domnului! Și fecioara, că era de neam împărătesc, al lui David, și arhieresc, al lui Aaron, și nu făcea nimic, dacă nu era smerită. Când a văzut ce misiune are ea pe pământ, i-a spus îngerului: Iată, roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! S-a numit "roaba". Dar a proorocit, când s-a dus ea la Ierusalim: Iată, de acum mă vor ferici toate neamurile! (Luca 1, 48) Ea își dădea seama. A devenit maica după trup a lui Dumnezeu-Cuvântul. "Toate popoarele și îngerii și heruvimii, toate mă vor slăvi de-acum. Așa a voit Dumnezeu să mă aleagă din toate fecioarele de pe fața pământului".

Și atunci, cum spune istoria, când Mântuitorul era mic, ea îl alăpta, îl puneă într-o fașă curată, albă și începea a face sute de metanii la El și-l săruta picioruțele. Că ea își dădea seama: "Acesta pe care Îl vezi prunc, este Dumnezeu cel mai înainte de veci", cum cântă Biserica: *Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de ființă naște și pământul peșteră, Celui neapropiat aduce*. Își dădea seama pe cine naște și pe cine poartă în brațe.

(Părintele Cleopa)